

[Justitsministeren.]

mune dog været bekendt med den påtænkte ændring af vielsesritualet, idet udkastet til administrative regler blev tilsendt sekretariatschefen på Frederiksberg til brug for et møde med embedsmænd fra justitsministeriet den 11. august 1969, hvor reglerne nøje blev gennemgået.

Jeg vil gerne sige med hensyn til ordlyden, at dér har vi ment det rigtigst at holde os strengt til ægteskabslovens ord, og det er altså det, der er sket. Det kan jo godt siges, at de er kortfattede, men som sagt har både borgmestrene og deres embedsmænd lov til at føje nogle ord til, og det var måske en opgave for de kommunale organisationer at finde frem til et passende ordvalg, som de kunne føje til, når de pågældende parter var interesseret i at få givet den borgerlige vielse en mere højtidelig form.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* til socialministeren:

„Vil ministeren oplyse, om folketing og offentlighed vil blive orienteret om resultatet af den undersøgelse, som ministeren har anmodet præsidenten for Københavns byret om at lade foretage vedrørende en række forhold inden for statens åndssvageforsorg?“

Skriftlig begrundelse:

Ministeren anmodede den 19. juni 1968 om en undersøgelse på grund af problemer omkring bestyrelsen for statens åndssvageforsorg. Det drejede sig specielt om forskellige økonomiske transaktioner — udlejning af bygninger til forsorgen og indkøb af inventar til institutioner. Det fremtrådte i denne forbindelse som særdeles uheldigt, at en person i disse sager optrådte i en dobbeltrolle; det vil i dette tilfælde sige såvel som udlejer og sælger som qua medlem af åndssvageforsorgens bestyrelse.

Resultatet af denne undersøgelse, der nu har stået på i mere end 1½ år, har været ventet længe, og det må være rimeligt, at der orienteres herom, fordi sagen indeholder momenter, der — hvis ikke en fuldstændig acceptabel forklaring lægges frem for offentligheden — vil stille bestyrelsen for statens åndssvageforsorg i et særdeles uheldigt lys.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Hanne Reintoft: Den i spørgsmålet omtalte undersøgelse blev indledt, efter at det i 1968 blev klarlagt, at en sagfører, der er medlem af bestyrelsen for statens åndssvageforsorg, sammen med en af sine klienter udlejede et af dem købt gammelt mejeri i Volshave til statens åndssvageforsorg.

Nu er det i sig selv diskutabelt, om forsorgens patienter og personale kan være tjent med gamle, udtjente bygninger, men i dette tilfælde er det vel også særdeles uheldigt, at landsretssagføreren ved udlejningen som privat forretningsmand kontraherede med den bestyrelse, hvori han har et tillidshverv. Samtidig har det vist sig, at en møbelforretning, hvori samme landsretssagfører har økonomiske interesser, har været en flittig leverandør af møbler til statens åndssvageforsorg.

Uanset om den pågældende har haft en økonomisk fordel eller ej, virker begge forhold ukorrekte. Der foreligger en uacceptabel sammenblanding af på den ene side private forretningsinteresser og såkaldt filantropi og på den anden side et tillidshverv som bestyrelsesmedlem i statens åndssvageforsorg. Det skal tilføjes, at den anden udlejer af de gamle bygninger under en alvorlig skattesag havde førnævnte bestyrelsesmedlem og medudlejer som sin advokat.

En redegørelse for resultatet af den af ministeren ønskede undersøgelse bør derfor efter min mening gives såvel til folketinget som til offentligheden, og ved at foranledige undersøgelsen foretaget har ministeren vel også erkendt, at der foreligger et tvivlsomt forhold.

Jeg skal understrege for ikke at blive misforstået, at jeg til fulde er klar over, at manglende bevillinger til åndssvageforsorgens udbygning kan stille bestyrelser og andre inden for åndssvageforsorgen i situationer, hvor det kan være overmåde fristende at søge nødløsninger af presserende opgaver; men det skulle dog ikke give rimelig baggrund for dispositioner, der kan kaste et uheldigt lys over en forsgsgren, der i så høj grad har brug for befolkningens sympati.